

Passport

του
Γουσταύο Οτ © 1988

Trad. María Jatzimanuίl - Atenas – 2016

Gustavo Ott
gustavott@yahoo.com
www.gustavoott.com.ar

"Αυτό που κρατάω στα χέρια μου είναι το Διαβατήριό σου:
Ένα ημισφαίριο,μισό από κόκκινο, μισό από μπλε μελάني-
ανέγγιχτο ακόμα απ' τον τρόμο,
μολυσμένο όμως- ίσως -από το βλέμμα του μέλλοντος.
Τα μάτια σου, για παράδειγμα (...), μεταφρασμένα
σ' αυτές τις θλιβερές γλώσσες που αναβοσβήνουν..
Πάρε αυτή τη λευκή σελίδα (...) το τελευταίο τατουάζ της εθνικής πλήξης(...)
Αστέρια συντρίβονται πάνω σε επωμίδες στολών, σε καπέλα,
σε αμπέχωνα χωρών που δεν υπάρχουν πια.
Φοράω τα σύμβολά σου, άρα τα σύμβολα του θανάτου.
Θα πει πως τίποτα δεν μπορεί να με πληγώσει.
Και μ' αυτά τα φτερά και τις φλόγες,
ορκίζομαι πίστη στο τίποτα:
μπορώ να πάω παντού..."

Carol Mueske-Dukes

Πρόσωπα:

ΕΥΓΕΝΙΟΣ
ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Όλα συμβαίνουν σε έναν σταθμό τρένου, σε κάποια χώρα ξεχασμένη.

1

Μουσική. “Paso Molino” με τη Malena Muyala.

Σταθμός.

Σε μια μεριά, ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ κοιμάται καθισμένος σε μια καρέκλα που μετά βίας τον κρατάει.

Στην άλλη μεριά, ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ κοιμάται σε ένα παγκάκι του Σταθμού. Κρατάει έναν μισοανοιγμένο χάρτη. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ξυπνάει, ο χάρτης πέφτει στο πάτωμα. Ένας βιαστικός ταξιδιώτης τον τσαλαπατάει.

Ακούγονται οι υπόλοιποι ταξιδιώτες και οι άνθρωποι που μιλάνε διαφορετικές γλώσσες. Παρατηρεί μια πινακίδα, σε μια άγνωστη γι' αυτόν γλώσσα, η οποία, προφανώς, γράφει το όνομα του σταθμού.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ παίρνει τη βαλίτσα του και περπατάει στον σταθμό διερευνώντας το περιβάλλον, ακούγοντας τις αναγγελίες του εκφωνητή από τα μεγάφωνα, επίσης σε μια γλώσσα ανεξιχνίαστη.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ψάχνει να βρει κάποιον για να μιλήσει, αλλά κανείς δεν σταματάει. Κάθεται πάνω στη βαλίτσα του. Κοιτάζει το ρολόι του και δεν πιστεύει την ώρα.

Τότε ξυπνάει ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, και όπως κάνει ένας άνθρωπος που ξυπνάει κάθε μέρα με τον ίδιο τρόπο, αρχίζει να φωνάζει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όλοι έξω! Ο σταθμός κλείνει. Όλοι έξω!

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τον βλέπει και τον πλησιάζει ενθουσιασμένος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ακούστε, κύριε, μήπως θα μπορούσατε, κύριε, ακούστε, εγώ, εγώ...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να εκκενωθεί ο σταθμός, κλείνουμε. Τη Δευτέρα πάλι!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Κύριε, έχω ένα πρόβλημα. Έτσι νομίζω. Κατέβηκα σε λάθος...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να εκκενωθεί ο σταθμός. Όλοι έξω! Τη Δευτέρα ανοίγουμε!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τι λέτε κύριε, αλλά...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Έξω! Όλοι έξω!

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ δεν δίνει σημασία στον Ευγένιο, ώσπου γυρίζει και τον κοιτάζει, περιφρονητικά.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Κύριε, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λέγε λοιπόν, τι θέλεις;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ε; Δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σας και...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ε; Τι λες;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι είπατε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι στο διάολο θες;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μήπως ξέρετε, εεε... Πού βρίσκομαι; Ποια είναι αυτή η χώρα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν σε καταλαβαίνω. Βρες έναν διερμηνέα.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ πάει να φύγει αλλά ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τον σταματάει και αυτό δεν αρέσει στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω. Τι γλώσσα μιλάτε; Δεν καταλαβαίνω, τίποτα, κύριε...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Διαβατήριο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ορίστε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ααα! Διαβατήριο. Εδώ το' χω. Βέβαια, διαβατήριο.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ του δίνει το διαβατήριο. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ το περιεργάζεται λεπτομερώς. Συγκρίνει τις φωτογραφίες με το πρόσωπο του ΕΥΓΕΝΙΟΥ. Ελέγχει τις σφραγίδες.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι παράξενο! Μπορεί και να κάνει.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ βγαίνει με το διαβατήριο στο χέρι. Πριν βγει κάνει ένα ακατάληπτο νεύμα στον ΕΥΓΕΝΙΟ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Να περιμένω εδώ, έτσι;

2

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ περιμένει πολλή ώρα. Τα λεπτά περνάνε σαν ώρες. Εξαντλείται σωματικά, ώσπου, πέφτει ξανά πάνω στη βαλίτσα του. Νεκρική σιγή, που σπάει όταν μπαίνει ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ, χειρονομώντας με σκοπό να τον διώξει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Φύγετε όλοι, εμπρός, έξω απ' την πλατφόρμα, δεν μπορείτε να μείνετε εδώ.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ, τον πλησιάζει, συννεσταλμένος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Κύριε (Παύση). Μπορείτε να μου πείτε... Ποια πόλη είναι αυτή;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Φύγετε απ' τον διάδρομο. Κλείνουμε. Δεν έχει άλλα τρένα μέχρι αύριο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Τι είπατε; Δυρράχιο;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πρέπει να φύγετε.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Έξω, αντίο, πρέπει να φύγετε...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι είπατε; Θα φύγω! Θα φύγω! Μα πού να πάω, για όνομα του Θεού!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Σε κακά αγγλικά) Do you speak english?

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: English-Αγγλικά... όχι, δεν ξέρω αγγλικά, λίγο, a little.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τώρα το έδωσα στον άλλο στρατιώτη.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Σας λέω ότι...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μην παίζεις μαζί μου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Το διαβατήριό μου το έδωσα στον άλλο στρατιώτη... Έφυγε και δεν...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Χμμμ... δεν έχετε διαβατήριο. Από πού είστε; Από τον Βορρά ή από τον Νότο;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ε;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ε;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν θα συνεννοηθούμε ποτέ! Τι ώρα να 'ναι; (Κοιτάζει το ρολόι του) Αποκλείεται. (Στον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ) Ξέρετε τι ώρα είναι; (Δείχνει το ρολόι του) Ώρα;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δωροδοκία;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Πόσο είναι; Μία; Τι είπατε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δεν έχεις διαβατήριο. Μιλάς παράξενη γλώσσα και θες να με δωροδοκήσεις.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Αρχίζουν οι ειδήσεις; Έξι είναι; (Κοιτάζει το ρολόι) Αυτό το πράγμα έχει σταματήσει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Έχεις άλλα χαρτιά μαζί σου;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: (Δείχνοντας το ρολόι) Δεν δουλεύει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Λυπάμαι που στο λέω, αλλά θα έχεις μεγάλο πρόβλημα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Χριστέ μου, τι ηλίθια κατάσταση!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τα χαρ-τιά-σου.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δεν σας καταλαβαίνω, ελληνικά μιλώ. Δεν καταλαβαίνω. Ελ-λη-νι-κά.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Προσπαθεί να το προφέρει) Εε-λλε-

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Νι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ενι.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: η-νι-κά. Πώς μου τη σπάει!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Spy? Κατάσκοπος; Ομολογείς ότι είσαι κατάσκοπος;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μιλάω ελληνικά!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ βγάζει τις χειροπέδες, του της φοράει. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ουρλιάζει αλλά δεν τον ακούμε) Α στον διάλο, μαλάκα...!

Μουσική. “Clavelito Colorado” του Simón Díaz.

https://www.youtube.com/watch?v=vnK78XVqU_I

3

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τον πηγαίνει στο γραφείο του και τον καθίζει πολύ βίαια στην καρέκλα. Δίπλα του, η βαλίτσα. Πίσω εμφανίζεται ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, αν και στην αρχή ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ δεν μπορεί να τον δει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: ...Κατάσκοπος!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ομολόγησε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Και δεν έχει διαβατήριο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Δεν σας καταλαβαίνω, δεν σας καταλαβαίνω καθόλου. Τι λέτε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ κοιτάζει τον ουρανό και κάνει ένα νεύμα απελπισίας.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Από πού έρχεσαι; Από τον Βορρά, από τον Νότο;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είσαι παράξενος τύπος.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μάλλον από τον Νότο έρχεσαι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Φτιάξε τον φάκελό του και ρίξ' τον στο μπουντρούμι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Θα σου διαβάσω τα δικαιώματά σου. Το ξέρεις ότι παρανομείς;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Συγγνώμη; (Απελπισμένος) Δεν καταλαβαίνω. Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λέει ότι δεν καταλαβαίνει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μιλάς τη γλώσσα του;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λίγο.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πώς και μιλάς τόσες γλώσσες;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Βλέπω πολλή τηλεόραση.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Πες του ότι πρέπει να υπογράψει αυτό το χαρτί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Στον ΕΥΓΕΝΙΟ, ο οποίος δεν μπορεί να τον δει ακόμα) Πρέπει να υπογράψεις αυτό το χαρτί, σκουλήκι.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τι λέτε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Στον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ) Λέει ότι καταλαβαίνει πολύ καλά.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πολύ ωραία λοιπόν ... (γράφει) "... καταλαβαίνω ότι διαπράττω σοβαρή παρανομία και ως εκ τούτου εκουσίως παραιτούμαι όλων των αναφαίρετων δικαιωμάτων μου ..."

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ακριβώς.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: (προσπαθώντας να δει τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ) Ναι;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εσύ πες ναι, και τελειώσαμε.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Αφού μπήκες σε αυτή την χώρα χωρίς διαβατήριο, η τιμωρία είναι πολύ αυστηρή.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λέει ότι το γνωρίζει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πάλι καλά. Για λέγε λοιπόν: Μόνος σου ήρθες ή μαζί με άλλους;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Από τον Νότο έρχεσαι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι είπε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ότι έρχεται από τον Νότο, από μια πόλη που είναι στα βουνά, αλλά έχει κι ένα λιμάνι στη θάλασσα. Έχει γυναίκα, ερωμένη κι έναν γιο, που έχει πολύ καιρό να τον δει, αλλά δεν τον πειράζει τόσο αυτό, όσο ότι ξέρει πως τον γιο του δεν τον νοιάζει.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Κύριε, θα ήθελα να... να μου πείτε τι ακριβώς συμβαίνει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τώρα σας είπα ότι το διαβατήριο το έδωσα στον... (καταφέρνει να δει τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ) Σ' αυτόν! Σ' αυτόν το έδωσα το διαβατήριο!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λέει ότι δεν έχει διαβατήριο και δεν του καίγεται καρφί γιατί εσύ είσαι μαλάκας κι εγώ πανέξυπνος, αν και ωραίος.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Αυτό σου είπε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Η αλήθεια είναι πως είπε όμορφος, όχι ωραίος. Αυτή είναι η κατά λέξη μετάφραση: “Όμορφος”.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Του είπατε, φαντάζομαι, ότι έχετε το διαβατήριό μου.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι έκανε όταν τον βρήκες;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Κοίταζε γύρω-γύρω και πιστεύω ότι προσπαθούσε να τοποθετήσει πλαστικές βρόμβες στα παιδικά αυτοκινητάκια. Έτσι δεν είναι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι, σωστά... (στον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ) Βλέπετε; Όλα εντάξει. Ο στρατιώτης από 'δώ έχει το διαβατήριό μου και το έλεγξε. Έτσι δεν είναι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ό,τι πει αυτός. Αλήθεια λέει;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι, αυτός το έχει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τελευταία φορά: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Για όνομα του Θεού, σας είπα, το διαβατήριό το έδωσα στον...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Βρε δε γαμίζετε!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μαλάκες.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ο τύπος είναι ύποπτος. Μπορεί να μας καταλαβαίνει και να κάνει τον μαλάκα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ή μας λέει ό,τι γουστάρει. Μας βρίζει...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Εσύ όμως καταλαβαίνεις τι λέει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όταν μιλάει γρήγορα δεν τα πιάνω όλα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Θέλω να μιλήσω με την Πρεσβεία!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αφού σας είπα ότι το 'δωσα σ' αυτόν...

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ προσπαθεί να αγγίξει τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ, εκείνος όμως τον χτυπάει με το όπλο. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ λιποθυμεί. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ κοιτάζονται συνωμοτικά.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Καλύτερα να κοιμηθεί λιγάκι. Έλα, ψάξε τη βαλίτσα.

(Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ψάχνει τη βαλίτσα. Βγάζει από μέσα όλα τα πράγματα, ένα-ένα.)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ψάξε καλά. Μην πάθουμε ό,τι έπαθε ο αδερφός μου με τη βόμβα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Οι ξένοι μόνο βόμβες ξέρουν να βάζουν...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ο αδερφός μου σκοτώθηκε από βόμβα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Α, σοβαρά; Τρομοκρατική ενέργεια;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Όχι, έπαιξε με τη βόμβα και του έσκασε στα χέρια.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Έπαιξε με τη βόμβα;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δεν έστεκε καλά στα μυαλά του.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Το βλέπω. Σόι το βασίλειο. Ε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μη μου κάνεις αστειόκια γιατί θα σε βάλω να καθαρίζεις πάλι την "καλλιόπη".

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Συγγνώμη, δεν θα επαναληφθεί.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Στη δική σου οικογένεια δεν πέθανε κανείς;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Από βόμβες και τα τοιαύτα...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ο μπαμπάς μου.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Α...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Μια ξένη. Ερχόταν από τα σύνορα μ' ένα βαλιτσάκι. Έκανε πως της έπεσε. Ο πατέρας μου το 'παιξε ευγενικός και μπουμμμμ!

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ *συνέρχεται, αλλά δεν σηκώνεται από το πάτωμα.*

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι έγινε; Γιατί με χτυπήσατε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ξύπνησε.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Να τον ψάξουμε. Δεν ξέρουμε αν είναι οπλισμένος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Γιατί με χτυπήσατε; Τι κακό έκανα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σε χτύπησα δυνατά για να ξεκουραστείς λιγάκι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Ο ταξίαρχος με προειδοποίησε: υπάρχουν πολλοί τρομοκράτες. Πρέπει να καταλάβεις, πολίτη, ότι δεχτήκαμε πολλές επιθέσεις.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Φαντάζομαι ότι μου ζητάτε συγγνώμη.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Χθες, για παράδειγμα, ένα αεροσκάφος της πολιτικής μας αεροπορίας...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ευχαριστώ..., ευχαριστώ, είμαστε όλοι εκνευρισμένοι, καταλαβαίνω.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (τον βοηθάει να σηκωθεί) Ήρθες σε μια χώρα που έχει πολλούς εχθρούς...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Εντάξει. Μου περνάει ο πόνος.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Τον πιάνει από το μπράτσο) Γι' αυτό λοιπόν, πρέπει να μάθω πού είναι το διαβατήριό σου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Καλύτερα να τελειώνουμε γρήγορα με αυτό το θέμα. Πρέπει να ξέρουμε ποιος είσαι, από πού έρχεσαι και τι θες να κάνεις...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Νομίζω ότι τώρα με καταλαβαίνετε.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Καλύτερα να μη μιλάς την ώρα που εγώ...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ωραία. Περασμένα-ξεχασμένα. Μπορείτε να μου πείτε πώς μπορώ να πάω στο...;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν θα με καταλάβετε ποτέ!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (καθώς ελέγχει τη βαλίτσα) Εδώ έχει κάτι βιβλία.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Βιβλία; Σε τι γλώσσα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Δεν ξέρω, κινέζικα, ελληνικά ή ρουμάνικα.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Κινεζο-ρουμάνος; Είσαι κινεζο-ρουμάνος;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ακούστε, δεν ξέρω τι λέτε. Πρέπει να έχασα κάποια αλλαγή τρένου στη διαδρομή. Έχω εισιτήριο για... Το εισιτήριο!

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ αρχίζει να ψάχνει γρήγορα τις τσέπες του σακακιού του. Η κίνηση αυτή όμως εκλαμβάνεται ως πολύ επικίνδυνη. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, τρομοκρατημένος, τον σημαδεύει και του φωνάζει. Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ βγάζει το ρεβόλβερ του και τον σημαδεύει επίσης.

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ: Τι κάνεις εκεί; Κάτω τα χέρια. Κάτω τα χέρια. Κάτω τα χέρια γιατί στην άναψα, βρωμογούρουνο. Πέσε κάτω, κάτω, στο πάτωμα. Κάτω τα χέρια!!!!

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ τον πιάνει και ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τον σημαδεύει. Τον κολλάνε στον τοίχο. Τον ψάχνουν ξανά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Ψάχνοντας τις τσέπες) Νομίζω πως αυτό είναι το πορτοφόλι του.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ψάξε καλά..

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Τον δείχνει) Α, κοίτα!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι είναι αυτό;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λεφτά, συνάλλαγμα...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (τον χτυπάει) Δήλωσες το συνάλλαγμα στα σύνορα;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δικά μου είναι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Έχει κι άλλα λεφτά εδώ. Και τσιγάρα.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (τον χτυπάει) Τσιγάρα; Ναρκωτικά;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Θα μου σπάσετε τα κόκκαλα!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωστε προσπαθείς να εισάγεις παράνομο εμπόρευμα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι έγινε πάλι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Συνάλλαγμα, ε; Το ξέρεις ότι αυτό το νόμισμα απαγορεύεται σ' αυτή τη χώρα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν έχει διαβατήριο και προσπαθεί να καταστρέψει την οικονομία και τη νεολαία μας με ξένο χρήμα και ναρκωτικά.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι είπα; Τι έκανα;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ποιος είσαι; Κανένας λαθρέμπορος από τον Νότο;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Αφήστε με να σας εξηγήσω.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Θα σου κάνουμε τη ζωή μαύρη, τρομοκρατία, κωλολαθρέμπορε!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Βοήθεια! Ας με βοηθήσει κάποιος!

Με το τελευταίο χτύπημα ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ πέφτει στα γόνατα και τον στριφογυρίζουν.

Μουσική που δείχνει ότι κορυφώνεται η ένταση.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Έχεις να δηλώσεις κάτι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν σας καταλαβαίνω!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πού είναι το διαβατήριό σου;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Passport!

Τον δένουν τα μάτια.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μα τι έγινε; Εγώ δεν έκανα τίποτα!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Μην πεις τίποτα που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον σου.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μη χάνεις την ώρα σου, δεν καταλαβαίνει τίποτα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν έκανα τίποτα. Δεν καταλαβαίνετε; Θέλω να μιλήσω με τον... Θέλω να μιλήσω με κάποιον που να με καταλαβαίνει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Κάν' τον να σκάσει και σβήσε το φως.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: *(Ετοιμάζει τα χέρια του)* Εντάξει αρχηγέ.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ βγαίνει από τη σκηνή. Μένουν μόνοι τους ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ κι ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ "σπάει" τα δάχτυλά του. Μουσική.

4

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ με τα μάτια δεμένα. Δίπλα του κοιμάται ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, που ροχαλίζει. Πίσω, ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τρώει σούπα, κάνοντας πολύ θόρυβο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ποτέ δεν είχα προβλήματα με την εξουσία ή με τον στρατό. Ποτέ δεν παραβίασα νόμο. Αλήθεια, ποτέ δεν μπήκα φυλακή. Ούτε καν ήξερα πώς είναι. Μπορείτε να μου βγάλετε αυτό το πανί απ' τα μάτια; Σας ορκίζομαι ότι δεν θα δω τίποτα. Ποτέ δεν μου είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Πίστευα πως αυτά τα πράγματα δεν μπορούσαν να συμβούν. Στους άλλους ίσως. Αλλά ποτέ σε μένα. Φαντάζομαι πως η κυβέρνηση της χώρας μου έχει ήδη υποβάλει αίτηση για την απελευθέρωσή μου. Φαντάζομαι πως η τηλεόραση μιλάει για μένα. Κάποια εποχή, σκεφτόμουν ότι θα έπρεπε να μου συμβούν τρομερά πράγματα για να αποκτήσω εμπειρίες και να μεγαλώσω. Να μου συμβούν εκπληκτικά πράγματα όσο ήμουν ακόμα νέος. Φανταστικές ιστορίες, για να έχω να τις λέω. Ποτέ όμως δεν μου συνέβη τίποτα. Τώρα σκέφτομαι πως όλη αυτή η κατάσταση θα είναι μια εμπειρία. Αυτό που δεν ξέρω, είναι σε τι χρησιμεύει. Φαντάζομαι ότι κάτι σημαίνει. Εσείς τι πιστεύετε ότι σημαίνει; Ε; Ε; Τι πιστεύετε ότι σημαίνει όλο αυτό;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τι λες. Μπορεί και να με βρίζεις σε αυτή την περιεργή γλώσσα που μιλάς, κι εγώ κάθομαι εδώ, και νομίζω ότι προσεύχεσαι. Σκάσε!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ώστε κι εσείς το ίδιο πιστεύετε. Ότι αυτή η εμπειρία θα καταλήξει σε κάτι θετικό. Ότι θα μάθω πολλά πράγματα... Τι ωραία... Τι ωραία που το πιστεύετε αυτό.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μπορεί να μιλάς με κώδικα. Να επικοινωνείς με τους συνεργάτες σου. Μέσω... μέσω κεραίας ... ή με κάποιο τρόπο που εμείς δεν γνωρίζουμε. Από τον αέρα. Αυτό είναι. Επικοινωνείς από τον αέρα...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Ξυπνάει.) Τι έγινε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ροχαλίζεις.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Δεν ροχαλίζω εγώ. Ονειρευόμουν. Ονειρευόμουν ότι ήμουν άλλος. (στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Εσύ, ονειρεύεσαι ποτέ ότι είσαι άλλος;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: (στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ) Νομίζω ότι σας γνωρίζω. Ναι... ναι... ναι...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Τον μιμείται) Ναι... ναι... ναι...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Η φωνή σας μου φαίνεται γνωστή. Δεν μπορώ να σας δω, αλλά σας καταλαβαίνω. Η φωνή σας. Η φωνή σας είναι ίδια με του στρατιώτη που είδα πριν λίγες μέρες στον σταθμό. Αυτός μου πήρε το διαβατήριο και μετά ήρθε ο άλλος και μου έλεγε συνέχεια Passport, passport.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Passport;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ακριβώς. Μπορείτε να μου βγάλετε το πανί από τα μάτια...;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (κοροϊδεύοντας) Ναι... ναι... ναι...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι; Ναι;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ναι... ναι... Είσαι απατεώνας. Το διαβατήριό σου δεν αξίζει ούτε έναν καφέ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Πώς είπατε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ναι... ναι... ναι...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Θυμάμαι το πρόσωπο του ανθρώπου που μου πήρε το διαβατήριο. Γιατί όταν τον είδα για πρώτη φορά, μού θύμισε κάποιον που είχα δει στην... στην τηλεόραση της χώρας μου. Ήταν ένα ρεπορτάζ για το πώς η νεολαία προετοιμαζόταν να υπερασπιστεί την πατρίδα από κάθε εχθρό. Σ' ένα μικρό δωμάτιο, σαν αυτό εδώ ίσως, ήταν στοιβαγμένοι τουλάχιστον 80 νέοι... δίχως ρούχα. Δίχως χώρο. Ανέπνεαν με δυσκολία. Και εσείς τους ρωτούσατε: "Θέλετε να υπερασπιστείτε την πατρίδα; Θέλετε να πεθάνετε για την πατρίδα;" Κι εκείνοι απαντούσαν ...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ναι, θα τα δώσω όλα για τη χώρα μου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μιλάτε σαν εκείνο τον στρατιώτη. Αν και, φαντάζομαι ότι οι στρατιώτες μιλάνε παντού με τον ίδιο τρόπο.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ βγάζει από τα μάτια του ΕΥΓΕΝΙΟΥ το πανί.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ευχαριστώ! Επιτέλους! Εσείς!!

Εκείνη τη στιγμή του βάζει το πανί στο στόμα. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ δεν μπορεί να μιλήσει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Για να δούμε τώρα πώς θα λες τις προσευχούλες σου.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ βγάζει μια φωτογραφία με τον κρατούμενό του, σαν να είναι τρόπαιο. Έπειτα, τον μεταφέρει σε μια καρέκλα που βρίσκεται στο κέντρο της σκηνής.

5

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ πλησιάζει τον ΕΥΓΕΝΙΟ. Τον σηκώνει από την καρέκλα, του βγάζει τις χειροπέδες. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ προσπαθεί να βγάλει το φίμωτρο, αλλά ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τον προειδοποιεί να μην το κάνει. Τον πηγαίνει σε ένα ντους.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Περιμένουμε ένα τηλεφώνημα από τα κεντρικά για να δούμε τι θα κάνουμε με σένα. Αυτά τα πράγματα όμως αργούν, γιατί πρώτα ψάχνουν τον Αρχηγό, μετά πρέπει αυτός να ελέγξει τα χαρτιά, τις αναφορές, τα αρχεία. Ο Αρχηγός θα τηλεφωνήσει όταν επικοινωνήσει με τη χώρα σου ή όταν απελαθείς ή όταν κατηγορηθείς και καταδικαστείς όπως ορίζουν οι νόμοι μας. Προς το παρόν, μπορείς να κάνεις ένα μπάνιο. Κατάλαβες;

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ συγκατανεύει, αυτόματα.

Ακούγεται το τραγούδι “Luna Llena” του Simón Díaz, στην εκτέλεση-ντουέτο με τον Ilán Chester.

Τον γδύνουν, αλλά του αφήνουν το φίμωτρο. Τον αφήνουν με τα εσώρουχα ή γυμνό και του ρίχνουν νερό. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ φωνάζει. Έπειτα, τον βουτάνε το κεφάλι σε έναν κουβά με νερό. Αυτό που μοιάζει με λούσιμο, τώρα θυμίζει βασανιστήριο. Του βουτάνε το κεφάλι τρεις φορές στον κουβά με το νερό.

Μετά από μια παύση, ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ του φοράει ένα λουρί (ζώνη) στον λαιμό, τον ρίχνει κάτω στα τέσσερα, σαν σκυλί, και ο στρατιώτης τον φωτογραφίζει, ενώ ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ κάνει με τον αντίχειρα το σημάδι της επιδοκμασίας. Σαν να φωτογραφίζουν ένα τουριστικό αξιοθέατο. Ύστερα, του φοράνε στο κεφάλι μια μαύρη μυτερή κονκούλα. Του εφαρμόζουν καλώδια που δεν είναι συνδεδεμένα πουθενά, εκείνος όμως νομίζει ότι είναι. Τον ανεβάζουν σε μια καρέκλα, του λένε να ανοίξει τα μπράτσα. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τον τρομάζουν, σαν να επρόκειτο να του κάνουν ηλεκτροσόκ. Γελάνε. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το καταλαβαίνει και κάθεται στην καρέκλα, ταπεινωμένος. Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ του βγάζει την κονκούλα. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ μας θυμίζει τον πίνακα του Μουνκ “Η κραυγή”.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ του δίνει μια πετσέτα. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ σκονπίζεται. Τρέμει από το κρύο. Κοιτάζονται και οι δυο. Ξαφνικά, με πολλή ευγένεια, ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ του βγάζει το φίμωτρο.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (Με ευγένεια) Ελπίζω να μη σας πόνεσαν.

6

Μπαίνει ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Κρατάει έναν δίσκο, με ένα ποτήρι και μια κανάτα με νερό. Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ κάθεται σε μια καρέκλα και διατάζει τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ να δώσει το ποτήρι στον ΕΥΓΕΝΙΟ. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το παίρνει.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Εγώ δεν σας καταλαβαίνω, εντάξει;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Το ξέρω ότι δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα, αλλά...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω, κύριε, τίποτα από όσα λέτε...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Θα συνεννοηθούμε όμως... Έτσι; Θέλετε λίγο από αυτό το ωραίο υγρό;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ (για να τον ευχαριστήσει) Ευχαριστώ πολύ...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ναι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι...

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ διατάζει τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ να του βάλει νερό. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ πίνει.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ευχαριστώ... ευχαριστώ... το ήξερα πως ήταν παρεξήγηση...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Διψάς κι άλλο;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ορίστε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Διψάς;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν - μιλάω - τη - γλώσσα-σας.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Εντάξει. Να πεις... το πεις.

Κάνει τη σχετική χειρονομία.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Α! Να πω... Ναι, ναι... ναι...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Κι άλλο νερό, γρήγορα...!

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ του βάζει κι άλλο νερό να πει. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το πίνει. Αφήνει λίγο, που ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ το χύνει στο πάτωμα.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Είμαι ένας κρατικός υπάλληλος σε αυτόν τον σταθμό. Και ζω σε αυτό το χωριό. Είμαι από εδώ, αλλά έχω οικουμενική κουλτούρα. Είμαι ουμανιστής.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ευχαριστώ πολύ. Είστε πολύ ευγενικός...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Αν και δεν μιλάω τη γλώσσα σου, ξέρω πολύ καλά τι περνάς.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Φαντάζομαι ότι μιλήσατε ήδη με την πρεσβεία.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: *(Κάνει τη χειρονομία που δείχνει ότι πίνει)* Θες άλλο νερό;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Όχι, ευχαριστώ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωραία. Φέρ' του κι άλλο νερό.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ φέρνει νερό. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το πίνει. Αναστενάζοντας.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Έχεις ευγενική φυσιογνωμία. Δεν φαίνεσαι για τρομοκράτης ή λαθρέμπορος. *(Κάνει τη χειρονομία που δείχνει ότι πίνει)* Θες άλλο νερό;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Όχι, ευχαριστώ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωραία. Φέρ' του κι άλλο νερό.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ φέρνει νερό. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το πίνει με δυσκολία.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Έχεις φιλική φυσιογνωμία...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: *(σηκώνεται)* Φεύγουμε, είπατε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Όχι, εσύ δεν είσαι εγκληματίας...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: *(Ξανακάθεται)* Μένουμε.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: ...Αλλά πρέπει να συνεργαστείς... *(Κάνει τη χειρονομία που δείχνει ότι πίνει)* Θες άλλο νερό;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Όχι, ευχαριστώ, ειλικρινά. Όχι άλλο. Φτάνει. Δεν θέλω. Όχι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωραία. Φέρ' του κι άλλο νερό.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ φέρνει νερό. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το πίνει αλλά το ρίχνει όλο σχεδόν έξω.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μένουμε μακριά. Εδώ δεν έρχονται σχεδόν καθόλου ξένοι. Ούτε οι δικοί μας έρχονται. Εδώ δεν πλησιάζουν ούτε αυτοί που μένουν στις

γειτονικές περιοχές, πρέπει να καταλάβεις λοιπόν ότι κάποιος σαν εσένα που ...*(Κάνει τη χειρονομία που δείχνει ότι πίνει)* Θεε άλλο νερό;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Όχι, σας παρακαλώ! Σας ικετεύω! Πέφτω στα πόδια σας! Όχι άλλο!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωραία. Φέρ' του κι άλλο νερό.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ φέρνει νερό. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ νιώθει πως θα εκραγεί.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Γιατί εδώ έχουμε πολύ νερό. Κατάλαβες; Έχουμε πολλά ποτάμια και πολλούς σωλήνες.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μακάρι να μπορούσα να σας καταλάβω!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τώρα!

Στη διαταγή του ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ τοποθετεί πολύ κοντά στον ΕΥΓΕΝΙΟ ένα παλιό μικρόφωνο που είχε στον δίσκο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ξαναπές το αυτό.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ξαναπές αυτό που είπες.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: “νασαςκαταράβω”

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Να σας καταλάβω.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: “νασαςκαβαλάτω”.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Να σας καταλάβω!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ελπίζω να μην είπες τίποτα που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον σου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Προφανώς θέλετε να αποκρυπτογραφήσετε τη γλώσσα μου. Να βρείτε έναν μεταφραστή...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πάμε καλά, φίλε μου, πάμε πολύ καλά. Επανάλαβε τώρα: “να μπορούσα να σας καταγλάπω”.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Να μπορούσα να σας καταλάβω...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Καταλάβω...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Καταλάβω...

Γελάνε όλοι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωραία.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Σας άρεσε αυτό. Καταλάβω, καταλάβω (*γελάει*) Τώρα πια με καταλαβαίνετε λίγο ...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τέλεια, τώρα επανάλαβε μαζί μου αυτή τη λέξη (*μετά από μια παύση*) Pass...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Pass.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Port.. Passport.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ω Θεέ μου!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ και ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Δεν καταλάβατε τίποτα!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Λέγε: Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Τι κόλαση είναι αυτή!

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ χάνει την ψυχραιμία του και αρπάζει βίαια τον ΕΥΓΕΝΙΟ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πρέπει να έχεις ένα χαρτί που λέει ποιος είσαι! Όλοι έχουν! Δεν κάνουμε εξαίρεση για κανένα!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ και ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Passport! Διαβατήριο. Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Πού έχω μπλέξει, Χριστέ μου;

*Μουσική “El Loco Juan Carabina” του Simón Díaz.
<https://www.youtube.com/watch?v=p5n1IyNYVwg>*

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ και ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ τον σέρονουν σε μια μεριά της σκηνής.

7

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ντύνεται. Η σκηνή αλλάζει χρώματα, λες και περνάει ο χρόνος μέσα από ένα παράθυρο. Ακούγεται θόρυβος πλήθους από μακριά. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ σηκώνεται. Πηγαίνει στο παράθυρο. Κοιτάζει έξω. Βλέπει τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ, μπροστά στον καθρέφτη, που καλλωπίζεται όσο μπορεί. Βάζει κολώνια και δεν του αρέσει έτσι όπως μυρίζει.

Στην άλλη μεριά, ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ, ντυμένος παγωτατζής σπρώχνει αργά το καρότσι του.

Φωτίζεται ένα πάγκο.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ πηγαίνει προς αυτή την περιοχή, με εφημερίδα και ένα λουλούδι, περιμένει.

Φωνές από πλήθος ανθρώπων και κυρίως από παιδιά.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ προσπαθεί να σκοτώσει ένα κουνούπι και κοιτάζει τον ΕΥΓΕΝΙΟ.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τον χαιρετάει, αλλά ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ τον αγνοεί.

Ο Παγωτατζής/ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ βγάζει ένα παγωτό και το τρώει με το βλέμμα του προσηλωμένο στο έδαφος.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ χάνει την υπομονή του. Τσαλακώνει την εφημερίδα και ποδοπατάει το λουλούδι.

Ύστερα μετανιώνει, παίρνει το λουλούδι, που έχει τα χάλια του, και το βάζει στην τσέπη. Ο Παγωτατζής/ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ σπρώχνει το καρότσι του με τα παγωτά λες και το σπρώχνει κόντρα σ' έναν δυνατό άνεμο..

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ επιστρέφει στον καθρέφτη, χαλάει το χτένισμά του με βίαιες κινήσεις μανίας.

Ο Παγωτατζής /ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ βαδίζει τώρα μπροστά από το καρότσι με τα παγωτά, σαν να προσπαθεί να ξεφύγει από αυτό, αλλά το καρότσι τον ακολουθεί, σαν τέρας.

8

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ πηγαίνει τότε προς τη μεριά του ΕΥΓΕΝΙΟΥ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να σου πω, ξένε. Πώς είναι οι γυναίκες της χώρας σου;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Πώς είναι οι γυναίκες της χώρας σου, λέω.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Α! Γιατί ήρθα εδώ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ναι, οι γυναίκες, πώς είναι; Είναι...εε... Αχόρταγες ή ολιγαρκείς;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Νομίζω πως ήταν ένα λάθος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εγώ τις προτιμώ ολιγαρκείς.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Έκανα ένα μεγάλο ταξίδι με το τρένο, αλλά σε κάποια διασταύρωση με είχε πάρει ο ύπνος. Το βαγόνι μου άλλαξε κατεύθυνση. Κανείς δεν με ξύπνησε. Κανείς δεν μου είπε τίποτα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είστε τυχεροί. Εδώ δεν είναι έτσι. Εδώ είναι αντρογυναίκες. Δυνατές. Με μουστάκια. Δεν μοιάζουν με αυτές που βλέπουμε στην τηλεόραση.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ακριβώς. Και πέρασαν οι μέρες και συνήθισα το ταξίδι. Τα βουνά και τις γέφυρες. Τους ξένους τόπους. Όλα αυτά που δεν είχα δει ακόμα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τις υποχρεώνουν να γυμνάζονται και κάνουν ποντίκια, που είναι τόσο άσχημα. Μου αρέσουν απαλές και ντελικάτες.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Σας αρέσουν και οι γέφυρες είπατε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Με τρελαίνουν.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Κι εμένα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Και δεν μου λες, οι γυναίκες της χώρας σου αγαπάνε ή ζητάνε λεφτά;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Έτσι είναι, όπως τα λέτε. Γιατί πέρασαν οι μέρες και οι γέφυρες. Έχασα τους χάρτες. Τα σημεία αναφοράς. Ο κόσμος είναι μεγάλος. Κι έχει παντού σταθμούς, ανθρώπους που αποχωρίζονται. Δρόμους, μονοπάτια, κλειδούχους, καμπανάκια...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: . . . ναι, ξέρω τι θες να μου πεις, αν και δεν καταλαβαίνω τίποτα. Όλοι το ίδιο σκεπτόμαστε για εκείνες. Στα κινέζικα ή στα κροάτικα. Εγώ έχω τρία διαζύγια. Και τις τρεις φορές, ένιωθα πιο συναρπαστικά όταν τις μισούσα, παρά όταν τις αγαπούσα. Είστε παντρεμένος ή χήρος; Εγώ θα ήθελα τόσο πολύ να ήμουν χήρος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι, κατάλαβα. Θα σας εξηγήσω όσο καλύτερα μπορώ. Ταξίδεψα για πολλούς λόγους. Πήρα ένα τρένο για να μην πάρω περιστροφό. Γιατί... γιατί πίστεψα σε λάθος θεωρήματα σχετικά με την απόσταση και τον χρόνο. Για μια χαμένη ελπίδα. Γιατί πίστεψα σε ηρωικές πράξεις. Γιατί ήμουν γενναίος, ηλίθιος και βλάκας. Γιατί ήμουν ερωτευμένος με τη ζωή, ενώ ήμουν νεκρός.

Γιατί εγκωμιάζω τον κόσμο αν κι εκείνος δεν ανέχεται ούτε τον εαυτό του. Γιατί στους δρόμους μύριζα το άρωμα των ζευγαριών που ορκίζονταν αιώνια αγάπη και δεν μπόρεσαν ποτέ να μείνουν μαζί. Γιατί στη χώρα μου δεν μεγάλωνε τίποτα, ούτε καν το χορτάρι. Γιατί μας έκλεψαν τις ρίζες, τα δέντρα και τους ανέμους. Γιατί υπήρχαν σχολές τυφλών και κωφαλάλων αρμόδιες να καταρτίζουν ειδικούς, συμβούλους και καλλιτέχνες. Γιατί... γιατί (*Γελάει*). Νομίζω ότι έφυγα απ' τη χώρα μου γιατί είχε πολλά γκρίζα ανθοδοχεία. Μπορεί να πήρα το τρένο για να περάσω αυτή την τρέλα που ζω τώρα! (*Εκτός εαυτού, δυνατά*) Το πήρα γιατί έτσι γούσταρα και δεν ήξερα τι έκανα! Το πήρα γιατί αυτή τη στιγμή είμαι μούσκεμα ως το κόκαλο!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Μη συγχίζεσαι. Δεν το αξίζει. Έστω και αν είναι αυτό το φοβερό θηλυκό που σε έκανε να νιώθεις αυτά που είπες. Δεν το αξίζει. Σκέψου τον εαυτό σου. Οι υπόλοιποι δεν αξίζουν τίποτα. Okey; Okey.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Okey;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Okey!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Να καταλάβω...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να καταλάβω...

Γελάνε και οι δυο.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ βγάζει τη στολή του παγωτατζή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (*Γελάει*) Βλέπεις; Τώρα καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν ξέρω πώς έγινε, αλλά τα κατάλαβα όλα.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τους πλησιάζει, με ένα πιάτο και ένα ψωμί.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Λέτε μυστικά;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είναι κι αυτός χάλια, όπως όλοι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πίστευες ότι στο εξωτερικό οι άνθρωποι περνούσαν καλύτερα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αισθάνομαι καλύτερα που ξέρω ότι είναι κι αυτοί χάλια.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Κι εγώ αισθάνομαι καλύτερα. (Δείχνει στον Ευγένιο το φαγητό) Πεινάς;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: (χαρούμενος) Καιρός ήταν, πεινούσα.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι; Δεν πεινάς;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Πεθαίνω της πείνας.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δεν πεινάς, ε; Είσαι καχύποπτος για το φαγητό;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Μη φοβάσαι. Δεν θα σε δηλητηριάσουμε. Αν θέλαμε να σε σκοτώσουμε θα είχε φάει η μούρη σου χώμα.

*Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ παίρνει το ψωμί και το κόβει στα δυο.
Το πιο μικρό κομμάτι το δίνει στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ.*

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Θα πεινάσεις σε λίγο. Τότε θα μιλήσεις, για να ζητήσεις φαγητό.

Τρώνε και οι δυο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Άφησέ τον. Μπορεί να βάζει βόμβες. Αλλά δεν είναι κακός.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ απλώνει το χέρι στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ για να τον ζητήσει λίγο ψωμί. Εκείνος συγκινείται και πλησιάζει. Τον δίνει τότε τα ψίχουλα, τα οποία ο Ευγένιος δέχεται πανευτυχής. Τα τρώει σαν να είναι ποντίκι, ευτυχισμένος. Μουσική.

9

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ξαπλώνει, κοιμάται. Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ συμπληρώνει διάφορα έγγραφα, ενώ ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, καθισμένος στην καρέκλα του, προσπαθεί να σφυρίξει. Δεν μπορεί. Σιγοτραγουδάει τότε τη μελωδία του ώσπου συνειδητοποιεί ότι δεν την ξέρει καλά. Ξαναπροσπαθεί. Πάλι κάνει λάθος.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Χάνεις την ακοή σου.

Αυτή τη φορά σιγοτραγουδάει ολόκληρο το κουπλέ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Αυτό είναι.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ το προσπαθεί, αλλά και πάλι κάνει λάθος. Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ γελάει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Θα 'θελα να' ξερα πού τελειώνουν οι δρόμοι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Οι δρόμοι δεν τελειώνουν ποτέ. Φτάνουν σε έναν σταθμό, σαν κι αυτόν, και μετά συνεχίζουν σε άλλον, και άλλον.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Έχεις ταξιδέψει εσύ. Τον ξέρεις τον κόσμο.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δυσκολεύομαι να τον θυμηθώ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αν εγώ ταξίδευα, δεν θα ξεχνούσα ποτέ τον δρόμο μου.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Αν μπορούσες να ταξιδέψεις, θα ξεχνούσες ακόμα και τον εαυτό σου. Δεν μου ξαναλές εκείνη την ιστορία με τον πατέρα σου και τη βόμβα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ήταν στα σύνορα κι εκείνη ήταν ξένη. Μια ξανθιά, όμορφη ξένη, ντυμένη στα μπλε, που μιλούσε υπέροχα...

Οι φωνές του ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ και του ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ χάνονται. Σιγά σιγά σταματάμε να ακούμε τη φωνή του ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ, παρόλο που αυτός κάνει χειρονομίες σαν να συνεχίζει να μιλάει ζωηρά. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ σηκώνεται και κοιτάζει επίμονα τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ που διηγείται την ιστορία. Ούτε όμως ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ούτε ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ καταλαβαίνουν ότι ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ έχει ξυπνήσει.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ...Νομίζω ότι το χτύπημα επηρέασε την ακοή μου. Δεν ακούω τίποτα. Κουφάθηκα. Ή σώπασαν όλοι ξαφνικά για να μην μπορώ να τους ακούω. Η κάνουν ότι μιλάνε για να με ξεγελάσουν.

(Ακούγονται κτύποι καρδιάς, από μακριά)

Αν και, κάτι ακούω...

Ακούω...

Τι είναι αυτό; Είναι ... είναι ... είναι ... είναι ...

Μια καρδιά. Είναι η καρδιά μου. Δεν την είχα ακούσει ποτέ τόσο δυνατά. Χτυπάει με δύναμη. Σαν να μου λέει κάτι.

(Ο ήχος της καρδιάς ακούγεται ακόμα πιο δυνατός)

Είναι κοντά, σαν παράπονο. Με αγχώνει. Σε ακούω, φτάνει, φτάνει πια!

(Υποχωρεί ο ήχος της καρδιάς. Ακούγεται ήχος από νερό.)

Κι αυτό τι είναι; Νερό. Ρυάκια ενός υγρού που κινείται μέσα μου. Νομίζω πως είναι... Είναι το αίμα μου, το ακούω που κινείται μέσα στις φλέβες μου. Το ακούω σαν ορμητικό ποτάμι.

(Παράξενοι ήχοι)

Κι αυτό; Είναι ο ήχος από τις σκέψεις μου. Καθώς ανοίγουν δρόμο. Καθώς εμφανίζονται. Καθώς προσπαθούν να είναι εγώ. Μπορώ να ακούσω τον θόρυβο από τα όργανά μου.

Πώς χτυπάνε τα βλέφαρά μου όταν χαϊδεύουν τα μάτια μου,

πώς τρίζουν τα χείλη μου όταν χωρίζονται μεταξύ τους.

Πόσο θόρυβο κάνει το σάλιο μου όταν πέφτει στα σπλάχνα μου και πώς "σκάει" στο στομάχι μου.

Πώς μουγκρίζει ο αέρας όταν μπαίνει και βγαίνει απ' τα πνευμόνια μου.

Μπορώ να ακούσω όλα αυτά που συμβαίνουν στο σώμα μου και τίποτε άλλο.

Νομίζω πως έχω κουφαθεί εντελώς.

Ακούμε και πάλι, στο τέλος του μονολόγου του ΕΥΓΕΝΙΟΥ, τη μελωδία του ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αύριο φεύγω για τον Νότο.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Για τον Νότο; Γιατί;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Υπάρχουν πολλά πράγματα εκεί.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Στον Νότο υπάρχουν μόνο άνθρωποι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν πειράζει, θα πάω στον Νότο.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Εκεί έχει Διαβατήρια χειρότερα. Και επικίνδυνα εγκλήματα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Στο Νότο έχουν πληροφορίες. Ξέρεις τι γίνεται. Εδώ μπορεί να... μπορεί να υπερασπιζόμαστε σύνορα που δεν υπάρχουν πια και ίσως το μάθουμε όταν θα 'ναι ήδη πολύ αργά. Ή μπορεί να άλλαξαν τους νόμους κι εμείς να μην το ξέρουμε. Μπορεί να μη χρειάζονται στρατιώτες, να είναι όλοι στα σπίτια τους και να βλέπουν τηλεόραση. Εκτός από μένα. Μπορεί να

υπάρχει καινούργιος αρχηγός κι εμείς να υπακούμε ακόμα στους παλιούς. Μπορεί να υπάρχουν τύποι σαν αυτόν, που μιλάνε άλλη γλώσσα, που διαβάζουν παράξενα βιβλία και που ξέρουν τι λένε.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πιστεύεις ότι αυτός ξέρει τι λέει;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σίγουρα.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Πώς το ξέρεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Το πρόσωπό του δείχνει σιγουριά. Κοιτάζει ίσια στα μάτια. Είναι άνθρωπος με πιστεύω.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Έχω δει βομβιστές με κουκλίστικες φατσούλες.

Οι φωνές τους και πάλι χάνονται, εκείνοι συνεχίζουν όμως να μιλούν ζωηρά. Ακούμε μόνο τον ΕΥΓΕΝΙΟ, ο οποίος τους παρατηρεί.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ακούγονται σαν ψίθυρος. Κάπου μακριά. Τι να λένε άραγε; Πολιτικά ζητήματα, φυσικά. Μιλάνε για τη χώρα. (Τους ακούει) Σίγουρα μιλάνε για μένα. Και για το ανόητο λάθος μου. Φαίνονται καλοί άνθρωποι. Τίμοι. Έξυπνοι. Τι κρίμα που δεν μπορούν να με καταλάβουν! Πιστεύω ότι θα γινόμασταν πολύ καλοί φίλοι. Παρόλο που είναι πολύ κοντά μου και δεν μπορώ να τους ακούσω, ούτε εκείνοι μπορούν να ακούσουν εμένα.

(Ακούγεται ήχος θάλασσας. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ, έκπληκτος)

Μα εγώ...

Εγώ ακούω.

Ακούω τα κύματα, σαν να έχω τη θάλασσα μέσα μου.

Ακούω τη θάλασσα σαν να με βρέχει, σαν να τυλίγει όλο το σώμα μου.

Ακούω και ό,τι βρίσκεται πίσω απ' αυτόν τον τοίχο.

Ακούω μια κοπέλα του στρατιώτη που ήρθε και δεν βρήκε ό,τι της έταξαν.

Ακούω έναν παγωτατζή που εδώ και βδομάδες, δεν τρώει τίποτε άλλο εκτός από το εμπόρευσμά του.

Ακούω ένα παιδί σ' ένα πάρκο, που το κάνουν να κλαίει για να το βγάλουν φωτογραφία.

Ακούω ένα τρένο που έρχεται, αλλά έφυγε κιόλας, εδώ και ώρα.

Ακούω διάφορες φωνές, σε γλώσσες ξένες, και στη δική μου.

Μπορώ να ακούσω τον θόρυβο από πέντε ξένες πόλεις.

Μπορώ να ακούσω τη σφυρίχτρα των τροχονόμων στο Χονγκ Κονγκ. Ένα αεροπλάνο που προσγειώνεται στη Φρανκφούρτη, ακόμα και τους λυγμούς μας νύφης που την ξέχασαν στο Βανκούβερ.

(Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ, κουφός, με πάθος)

Ακούω μουσική και βήματα.

Μια γιορτή, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ακούω γέλια και ποτήρια που τσουγκρίζουν. Ακούω ευχές σε πέντε γλώσσες που δεν μιλάω, αλλά μπορώ να καταλάβω.

Ακούω το γρατζούνισμα ενός τυφλού που προσπαθεί να διαβάσει τη γραφή Μπρέιγ. Ακούω μια κακή είδηση σε κώδικα Μορς. Ακούω όρκους αγάπης τηλεφωνικώς και τη συνάντηση δυο ανθρώπων σε έναν σταθμό τρένου, πεντακάθαρο και όμορφο. Μπορώ ν' ακούσω το ευχαριστήριο χειροκρότημα του κοινού σ' ένα άγνωστο θέατρο κάπου στον κόσμο. Ακούω τα σύννεφα να τρίζουν καθώς περνάνε μπροστά απ' το φεγγάρι, ακούω και τα πυροτεχνήματα μιας πρωτοχρονιάς. (*Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ, γίνεται ξαφνικά νευρικός*)

Ακούω έναν πυροβολισμό. Ακούω κάποιον να πέφτει. Ακούω κάποιον να τρέχει. Μια πόρτα που κλείνει κι ένα ραδιόφωνο που μεταδίδει μεθαυριανές ειδήσεις σαν να είναι προχθεσινές. Ακούω ένα πλήθος που κινείται ολόκληρο προς το ίδιο μέρος και μπορώ να ακούσω ότι δεν ξέρει γιατί. Μπορώ να ακούσω τόσο μακριά, κι αυτούς που τους έχω τόσο κοντά, μόλις και μετά βίας τους ακούω... Μήπως δεν είμαι εδώ; Μήπως πεθαίνω; Ή μήπως πέθανα ήδη;

10

Αυτή τη στιγμή, ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ βρίσκεται περικυκλωμένος από τον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ και τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι λέει;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Νομίζω ότι προσεύχεται.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ήταν τρομακτικός.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σαν δαιμονισμένος.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Λες να είναι ο διάολος;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Μήπως έχει πυρετό;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ή μήπως είναι τρελός;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ή μήπως τραγουδούσε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Τραγουδούσες; Τι ήταν όλα αυτά που έλεγες;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ποιον έβριζες; Τι βρισιές χρησιμοποιούσες;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Για λέγε, κρατούμενε. Για λέγε...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: (τρομοκρατημένος) Ναι... ναι... ναι....

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι σημαίνει αυτό το "Ναι... ναι... ναι..."

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Το επαναλαμβάνει συνέχεια.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι λες να σημαίνει;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είναι κάτι σαν χαιρετισμός. Όπως το "γεια σου".

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μπορεί να είναι και κατάφαση. Μπορεί το "ναι" να σημαίνει "ναι".

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν νομίζω, δεν μοιάζει καθόλου το "ναι" με το "ναι".

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Σε άλλη γλώσσα, ίσως "ναι".

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: "Ναι";

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: "Ναι".

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν μοιάζει. Κοίτα. (στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Δεν μου λες, ξένε, θες να σε εκτελέσουν;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι, ναι, ναι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: “Ναι, ναι, ναι” (γελάνε).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Θες να σου κόψω τα δάχτυλα του ποδιού και να στα δώσω να τα φας;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι, ναι, ναι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: “Ναι, ναι, ναι” (γελάνε)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Για πες τώρα: “είμαι μουλάρι για φόρτωμα”.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ κάνει νοήματα στον ΕΥΓΕΝΙΟ να επαναλάβει αυτό που μόλις του είπε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Πες το: “είμαι μουλάρι για φόρτωμα”.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: “Είμαι μουλάρι για φόρτωμα”.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: “Ναι, ναι, ναι” (γελάνε)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Εγώ τώρα. Άσε με εμένα. (Στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Πες: “Είμαι κτήνος. Είμαι ένα βρωμερό κτήνος”.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: (το λέει σαν κατηγορία στον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ) Βρωμερό κτήνος.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Βρωμερό κτήνος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Νομίζω ότι σε είπε...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Είμαι βρωμερό κτήνος;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι, ναι, ναι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Κάθαμα! Έκανα τόσα για σένα και με πληρώνεις έτσι; Θα σε σκοτώσω!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ήρεμα, αρχηγέ. Δεν σε καταλαβαίνει. Δεν ξέρει τι λέει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Με είπε “βρωμερό κτήνος”.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είπε αυτό που του είπες, σαν παπαγαλάκι. Σαν άγριο ζώακι. Καλά δεν λέω;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ώρες ώρες νομίζω ότι κάνει τον χαζό.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν μας καταλαβαίνει. Πρόσεξε, ας πούμε (στον ΕΥΓΕΝΙΟ).
Φοβάσαι;

Σιωπή

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Φοβάσαι;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σου αρέσει ο φόβος;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ο φόβος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σου αρέσει;

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ του δείχνει με νοήματα ότι δεν καταλαβαίνει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Βλέπεις; Δεν καταλαβαίνει τίποτα.

*Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ σφυρίζει ξανά τη μελωδία του, αυτή τη φορά καλύτερα.
Επιστρέφει στην καρέκλα του.*

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Γιατί δεν μου ξαναλές την ιστορία του πατέρα σου με τη βόμβα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ήταν στα σύνορα κι εκείνη ήταν μελαχρινή και φορούσε ένα κόκκινο φουστάνι...

Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο ήχος του είναι η μεγαλύτερη έκπληξη που υπάρχει για τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ και τον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ. Και οι δύο, πρώτα τρομάζουν και μετά κοιτάζονται, έντρομοι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εγώ νόμιζα πως δεν λειτουργούσε.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Δεν έχει ξαναχτυπήσει ποτέ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αρχηγέ, πρέπει να το σηκώσεις μάλλον.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Σήκωσέ το εσύ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι, δεν μπορώ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Φοβάσαι;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εσύ είσαι εδώ ο ανώτερος. Καθήκον σου είναι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μπορείς να κάνεις ότι είσαι η γραμματέας μου ή κάτι τέτοιο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εγώ είμαι στρατιώτης, δεν είμαι η γραμματέας σου.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τελείωνε, είπα. Σήκωσέ το, αλλιώς θα σε βάλω να καθαρίσεις πάλι την "καλλιόπη".

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εντάξει, αφού μου το ζητάς τόσο ευγενικά.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ σηκώνει το τηλέφωνο. Παίρνει το ανάλογο ύφος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εμπρός; Μάλιστα αρχηγέ μου... Μάλιστα αρχηγέ μου...! Μάλιστα, αρχηγέ; Μάλιστα αρχηγέ...! Μάλιστα αρχηγέ... Βεβαίως αρχηγέ μου. Αμέσως, αρχηγέ μου. Μια στιγμή. (Στον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ) Για σας είναι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ποιος είναι;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Άλλος αρχηγός.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (έντρομος, απαντάει) Μάλιστα αρχηγέ.... ναι, εγώ είμαι... Ναι... Ο κρατούμενος έφτασε πριν από πέντε μέρες... Ναι... Ναι... Έφαγε καλά και μας έχει ταράξει στην πολυλογία... Πλύθηκε μια φορά, αλλά δεν βρωμάει.
Κι εμείς πλυθήκαμε μια φορά αλλά ο στρατιώτης τώρα... Ναι... Ναι...

(Ξαφνικά, συνοφρυώνεται και κοιτάζει τον ΕΥΓΕΝΙΟ. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τρομάζει)

Είστε βέβαιος; Διαταγές; Αν ψάξαμε το πορτοφόλι του;

(Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ σηκώνει τον ΕΥΓΕΝΙΟ και του παίρνει το πορτοφόλι. Το δίνει στον ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ, ο οποίος το ψάχνει ενώ μιλάει)

Μα το κάναμε ήδη και φυσικά... φυσικά... ναι... ναι...

(Βγάζει ένα χαρτί από το πορτοφόλι του ΕΥΓΕΝΙΟΥ)

Εδώ το έχω. Μάλιστα αρχηγέ μου, ακριβώς όπως το είπατε. Τα συγχαρητήριά μου. Στις διαταγές σας. Μην ανησυχείτε. Πριν κλείσετε όμως, πείτε μου κάτι, σοβαρά, για να προχωρήσουμε. Ναι, πείτε μου:

Τι καιρό κάνει εκεί;

Πώς ντύνονται οι γυναίκες εκεί;

Πόσο κάνει μια μπίρα;

Πώς τον λένε τον Πρόεδρο;

(Περιμένει τις απαντήσεις)

Εμπρός; Εμπρός; Εμπρός;

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τον κοιτάζει, με ελπίδα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Όλα καλά; Όλα έτοιμα; Κατάλαβαν επιτέλους το λάθος;

Μουσικό θέμα. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ τον κοιτάζουν και πηγαίνουν προς το μέρος του. Τον πιάνουν από ένα χέρι ο καθένας και τον μεταφέρουν στο κέντρο της σκηνης. Όλα αυτά γίνονται με πολύ βίαιο τρόπο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Μα...μα...μα... Ελπίζω, να μην κάνετε κανένα λάθος, για το Θεό. Το ελπίζω. Να μη μου κάνετε τίποτα...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Πάψε, καλύτερα...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Σταθείτε... Σταθείτε...

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Κουνήσου!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Τι είπε; Τι συμβαίνει;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Βρήκαμε κάτι σημαντικό. Πήραμε πληροφορίες από την πρωτεύουσα. Μας έδωσαν στοιχεία που επιβεβαιώνουν την ταυτότητά σου.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ δίνει το χαρτί στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι είναι αυτό;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Το είχε στο πορτοφόλι του. Έχει διαλυθεί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ναι, αλλά τι είναι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Άδεια οδήγησης.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Καταλαβαίνεις τι γράφει;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Απολύτως.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Μα... σε τι γλώσσα είναι;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Στη δική μας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Στη δική μας;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: *(Διαβάζει)* "Άδεια οδήγησης. Ευγένιος Γκαντ, κάτοικος αυτής της πόλης και της χώρας, και τα λοιπά. Ημερομηνία 19 Ιουλίου". Έχει και φωτογραφία.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: *(στον ΕΥΓΕΝΙΟ)* Αυτό είναι δικό σου;

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το βλέπει, και μετά βίας το αναγνωρίζει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Εσύ είσαι αυτός;

(Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το κοιτάζει επίμονα)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εσύ είσαι!!!!

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τρέμει.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Γιατί κάνεις ότι δεν μας καταλαβαίνεις; Γιατί κάνεις ότι μιλάς άλλη γλώσσα; Αφού είσαι από 'δώ. Η χώρα σου είναι αυτή. Μιλάς τη γλώσσα μας. Το εξακριβώσαμε πλήρως. Τηλεφώνησαν από την πρωτεύουσα και μας έδωσαν τα στοιχεία σου. Είσαι υπάλληλος του Υπουργείου Γεωργίας. Στο τμήμα παραλαβής αιτήσεων. Εσύ τις σφραγίζεις. Εσύ τις διαβιβάζεις. Εσύ τις αρχειοθετείς. Γιατί θες να παραστήσεις κάποιον άλλο;

Τον δίνουν το δίπλωμα και ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ το κοιτάζει χαρούμενος. Φτιάχνεται.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι κρύβεις; Γιατί θες να σε περνάμε για ξένο; Δεν αγαπάς του πατρίδα σου; Τα ξέχασες όλα;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Όλα όσα έκανε αυτή η χώρα για σένα! (έξαλλος) Αναγνωρίζεις αυτό το χαρτί; Δεν σου φαίνονται γνωστά όλα αυτά;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ναι... είμαι. Εγώ είμαι. Ήμουν είκοσι χρόνων και νόμιζα ότι δεν θα πέθαινα ποτέ. Ότι ο κόσμος ήταν μια τεράστια τούρτα κι εγώ ένα παιδάκι που είχε γενέθλια. Είναι η Άδεια οδήγησής μου. Κι αυτό είναι το όνομά μου. Με λένε Ευγένιο. Ευγένιο Γκαντ...και... Ω, Θεέ μου! Είμαι στη χώρα μου. Από εδώ είμαι. Μα έχουν αλλάξει όλα τόσο πολύ!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Τι λέει;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ότι είναι πολύ άρρωστος, ότι ταξίδεψε σε δώδεκα ηπείρους και παντού συνάντησε στρατιώτες ευτυχισμένους, εκτός από εδώ. Ότι δεν του αρέσει εδώ και θέλει να πάει στον Νότο.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Ωραία λοιπόν. Καλύτερα να τον ξεφορτωθούμε.

Αρχίζουν και οι δύο να τον ντύνουν όπως ήταν ντυμένος στην πρώτη σκηνή και του δίνουν πίσω την βαλίτσα του.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Γύρισα και δεν αναγνωρίζω τίποτα. Μιλάνε όλοι τόσο διαφορετικά, τόσο παράξενα, τόσο ξένα.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Να φύγει.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ φεύγει, πρώτα όμως ξεριζώνει το τηλέφωνο και το παίρνει μαζί του.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: (σχεδόν κλαίγοντας) Τη σιγάθηκα την πρωτεύουσα!

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ φεύγει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Στον ΕΥΓΕΝΙΟ) Εντάξει, φεύγεις.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Και πού να πάω;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εκεί που τελειώνουν οι δρόμοι.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μα, ζω σε αυτή τη χώρα, στον δρόμο κάποιας πόλης, πολύ κοντά σε κάποιο μέρος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Θα συνεχίσεις να γυρίζεις τον κόσμο.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τώρα μιλάμε, καταλαβαινόμαστε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ναι, τώρα σε καταλαβαίνουμε. (Του επιστρέφει το διαβατήριο) Αλλά δεν μας ενδιαφέρει.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ πιάνει τον ΕΥΓΕΝΙΟ για να τον πετάξει έξω.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ευχαριστώ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Αντίο.

Τον πετάει έξω.

Θόρυβος από τρένα, αυτοκίνητα, αεροπλάνα, ένας ανεμοστρόβιλος. Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ακούει τους θορύβους. Ακούγεται η ίδια μουσική με την οποία άρχισε το έργο. “Paso Molino” με τη Malena Muyala.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ πηγαίνει στην καρέκλα του. Μουρμουρίζει το τραγούδι και τον παίρνει ο ύπνος.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ παίρνει τον χάρτη, στέκεται όρθιος, κουνάει το κεφάλι του. Ακούγονται άλλοι ταξιδιώτες και άνθρωποι να μιλάνε σε διαφορετικές γλώσσες. Παρατηρεί μια πινακίδα, σε μια άγνωστη γι' αυτόν γλώσσα, η οποία, προφανώς, γράφει το όνομα του σταθμού.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ παίρνει τη βαλίτσα του και περπατάει στον σταθμό διερευνώντας το περιβάλλον, ακούγοντας τις αναγγελίες του εκφωνητή από τα μεγάφωνα, επίσης σε μια γλώσσα ανεξιχνίαστη.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ψάχνει να βρει κάποιον για να μιλήσει, αλλά κανείς δεν σταματάει. Κάθεται πάνω στη βαλίτσα του. Κοιτάζει το ρολόι του και δεν πιστεύει την ώρα. Αλλά κανείς δεν είναι κοντά του, μόνο φωνές ακούγονται.

Τότε ξυπνάει ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, και όπως κάνει ένας άνθρωπος που ξυπνάει κάθε μέρα με τον ίδιο τρόπο, αρχίζει να φωνάζει. Είναι η ίδια σκηνή με την οποία άρχισε το έργο, μόνο που αυτή τη φορά, τους διαλόγους τούς καλύπτει η μουσική, που είναι στη διαπασών, και τη σκηνή τη βλέπουμε στο ημίφως.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όλοι έξω! Ο σταθμός κλείνει. Όλοι έξω!

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ τον βλέπει και τον πλησιάζει ενθουσιασμένος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ακούστε, κύριε, μήπως θα μπορούσατε, κύριε, ακούστε, εγώ, εγώ...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να εκκενωθεί ο σταθμός, κλείνουμε. Τη Δευτέρα πάλι!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Κύριε, έχω ένα πρόβλημα. Έτσι πιστεύω. Κατέβηκα σε λάθος...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να εκκενωθεί ο σταθμός. Όλοι έξω! Τη Δευτέρα ανοίγουμε!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τι λέτε κύριε, αλλά...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Έξω! Όλοι έξω!

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ δεν δίνει σημασία στον Ευγένιο, ώσπου γυρίζει και τον κοιτάζει, περιφρονητικά.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Κύριε, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λέγε λοιπόν, τι θέλεις;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Ε; Δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σας και...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ε; Τι λες;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Τι είπατε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι στο διάολο θες;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Μήπως ξέρετε, εεε... Πού βρίσκομαι; Ποια είναι αυτή η χώρα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν σε καταλαβαίνω. Passport!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ: Α! Διαβατήριο. Εδώ το' χω. Βέβαια, διαβατήριο.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ βγάζει το Διαβατήριο και το δίνει στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ.

Σκοτάδι